

Ali je EU zgodba o neuspehu in past za šibkejše države?

Ali bo pomlad in poletje leta 2015 prelomnica v zgodovini Evropske unije? Letošnjo pomlad zaznamujejo namreč grške volitve, ki so ustoličile prvo res levo vlado v EU. Nova vlada se je uprla politiki evropske administracije, ki zahteva od držav z večjim javnim dolgom skrajno varčevanje in krčenje javnih financ ter sociale. Grčija je ostala v svojem boju popolnoma osamljena. Uradne politike vseh držav EU brez izjeme so stopile ob bok Nemčiji, ki je vodila bitko z Grčijo, ne zavedajoč se, da so same v podobnem položaju, z morda trenutno nekoliko nižjim javnim dolgom, vendar s slabo perspektivo za prihodnost. Kriza je v temelju zamajala Unijo in jo dokončno razgalila. Morda je bila EU v začetku mišljena kot skupnost, ki bi omogočala enakomeren razvoj vsem državam v skupnosti ter solidarno pomoč šibkejšim, da v nekem doglednem času dohitijo razvitejše. Kasneje, ko je neoliberalni kapitalizem dobil tako skrajne oblike kot jih živimo sedaj, se je EU sprevrgla v ječo narodov, podobno kot je bila v neki precej oddaljeni preteklosti Avstro-Ogrska. Če politiki, ki vodijo Evropsko Unijo ne bodo spoznali, da taka EU nima prihodnosti, nas čaka podobna usoda kot je doletela Jugoslavijo.

V želji, da bi dobil neodvisno sliko od te, ki jo podajajo politiki in mediji, sem naredil analizo na osnovi osnovnih finančnih kazalcev: BDP posameznih držav, javni dolg, število prebivalcev, neto zunanji dolg, obrestne mere za dolgoročno zadolževanje posameznih držav EU27. Podatki za leto 2014 so vzeti iz uradne spletne strani s statističnimi podatki EU: <http://ec.europa.eu/eurostat>. V analizo še ni vključena Hrvaška, ker zanjo še ni nekaterih podatkov za leto 2014. V kolikor bralce zanimajo detajlni podatki in izračuni, jih dobijo pri meni. Rezultati so strnjeni v naslednjih odstavkih in kažejo zanimivo sliko:

1. Skupni BDP držav EU27 v letu 2014 znaša 13.889 milijard €, javni dolg pa 12.304 milijard €. **Javni dolg EU27 tako znaša 88,6% BDP.**
2. Povprečni BDP na prebivalca znaša **27.695 €**. Če razdelimo države, ki imajo BDP nad povprečnim in tiste, ki so pod to mejo, dobimo neko delitev na bogate in revne. Med bogate po tej delitvi spadajo: Belgija, Danska, Nemčija, Irska, Francija, Luxembourg, Nizozemska, Avstrija, Finska, Švedska, Velika Britanija. Skupni javni dolg v teh državah predstavlja **82,4%** njihovega BDP. Javni dolg revnih znaša **103,4% BDP**. Bogati prispevajo 70,4%, revni pa 29,6% BDP-ja k skupnemu BDP EU.
3. Nekoliko preseneča, da je BDP Italije pod povprečnim BDP Unije, čeprav spada med jedrne države Unije. Zato sem pomaknil mejo nekoliko nižje na 26.000 € tako, da se je tudi Italija uvrstila med bogate. Slika je sedaj precej drugačna. Dolg bogatih naraste na **89,4% (!)**, revnih pa pade na **84,9% BDP (!)**. V novi razdelitvi prispevajo bogati 82,1% k skupnemu BDP, revni pa 17,9%.
4. Zanimivo sliko kažejo obrestne mere, ki jih plačujejo posamezne države. Podatki so vzeti s strani Evropske centralne banke in se nahajajo na naslednji povezavi: <https://www.ecb.europa.eu/stats/money/long/html/index.en.html>. Gre za usklajene dolgoročne obrestne mere v obdobju julij 2014 – julij 2015 za zadolževanje držav za potrebe financiranja javnih financ na sekundarnem trgu. Podatki kažejo kako špekulativne so te obrestne mere. Razmerje med minimalno in maksimalno obrestno mero v samo eno letnem obdobju je celo 1 proti 24 (!). Zanimivo sliko kaže tudi razmerje med povprečno obrestno mero za zadolževanje bogatih in revnih držav. Tako se bogate države zadolžujejo po povprečni obrestni meri **1,23% (!)**, revne pa **3,03% (!)**. Seveda ni v interesu Nemčije odpis dolgov Grčiji, ker služijo na račun posojanja denarja. Povprečna nemška obrestna mera je bila 0,67%, grška pa 8,58%. Nemčija je krizni dobičkar.
5. Naslednji zanimiv podatek je povprečni neto zunanji dolg skupine bogatih in revnih držav. Zunanji dolg bogatih znaša -7,9% njihovega BDP, povprečni dolg revnih pa znaša 61,7% BDP. Skupni zunanji dolg EU je precej izravnani in znaša 4,61% BDP EU27.

Na osnovnih teh in drugih podatkov bi bilo možno narediti še mnoge druge analize. Naj na osnovi teh števil zaključim z nekaj ugotovitvami:

1. Problem Evropske unije niso revne, temveč bogate države. Pri tem prednjačijo Italija (dolg 132% BDP), Francija (95,6%), Irska (109,7%), Belgija (106,6%). Vendar evropska administracija grozi s trojko revnim državam. Dejanski problem pa je 1% bogatih posameznikov, tako v revnih kot bogatih državah, ki so si prisvojili ogromno premoženja in živijo od rente, ki jim jo plačuje ostalih 99% državljanov. Le-tem so kršene socialne pravice in pravica do dostojnega življenja.
2. Javne dolgove revnih držav bi bilo zelo enostavno sanirati, če naj bi predstavljala EU neko gospodarsko skupnost držav, saj predstavlja le-ta le 17,2% BDP EU. Obratno predstavlja javni dolg bogatih 82,8% BDP EU. Problem so torej bogate države, ki z raznimi mehanizmi še dodatno slabijo revne države.
3. Neto zunanji dolg kaže na to, da bogate države s posojanjem denarja in za njih pozitivno obrestno mero služijo z obrestmi. Poleg tega zahtevajo privatizacijo in poceni kupujejo podjetja v revnih državah. Raziskave kažejo, da se iz držav JV Evrope iz naslova dobičkov prodanih podjetij odliva v tujino ca 3 do 8% njihovega BDP (raziskava prof. Joachima Beckerja, profesorja ekonomije na Univerzi na Dunaju).

Žalostna je podoba projekta Evropske Unije, ki tone v mračni srednji vek. Prvič v zgodovini je kazalo, da znajo evropski narodi preseči nasprotja iz preteklosti in da bo združena Evropa zgodba o uspehu. Prevladali pa so zopet ozki interesi posameznikov, njihov pohlep in želja po dominaciji. Samo norci in tisti, ki imajo od take EU kratkoročne koristi ne uvidijo, da ni možno z malimi popravki to tvorbo obdržati. Brez velikih sprememb, ki jih ni na vidiku, štejemo dneve do razpada EU. Dejansko vsi, ki imajo to moč »količijo« svoj položaj v neki bodoči EU. Vsi naši politiki ne glede na strankarsko pripadnost, razen Združene levice, s politiko, ki jo vodijo, slabijo položaj Slovenije v neki bodoči EU. Pri tem sodeluje tudi glavnina naših evropskih poslancev. To je politika narodne izdaje, ki smo ji bili v preteklosti že priča. Tega se morda politiki ne zavedajo, se pa tega zaveda vedno več Slovencev.